

*si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk*

Kinas Ny Silkevejspolitik er løsningen på flygtningekrisen!

Af Helga Zepp-LaRouche

23. januar 2016 – Mens det velbjergede establishments sædvanlige underholdning, i form af en elektrisk rækkefølge af temaer, udspilledes under årets økonomiske verdensforum i Davos, og panikken over det eskalierende finanskrak beherskede de private samtaler, foretog den kinesiske præsident Xi Jinping noget, der var langt vigtigere: Han skabte med en spektakulær rejse til Saudi Arabien, Egypten og Iran grundlaget for Sydvestasiens integration i den Nye Silkevej, og dermed forudsætningen for afslutningen af konflikten mellem shia- og sunnimuslimer i regionen. Med perspektivet for genopbygning og udvikling, som Kina tilbød, aftegner sig også pludselig en helt konkret chance for at overvinde flygtningekrisen, idet flygtningenes hjemlande atter kan blive genopbygget. Men i Davos kom der dog en overraskelse: I panelet »Europas fremtid« trådte den tyske finansminister Wolfgang Schäuble pludselig frem som fortaler for en Marshallplan for Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også for Afrika. Med en ændring af George W. Bush' begreb krævede Schäuble en »koalition af villige«, dvs. af lande, der er rede til at investere milliarder i det område, hvorfra flygtningene kommer. Og i endnu et omslag erklærede Schäuble sig enig med den græske premierminister Tsipras, der sad på det samme podium, i, at det ville være en skændsel at forvandle Europa til en fæstning, og at man i stedet skulle reducere trykket mod EU's ydre grænser gennem et sådant udviklingsperspektiv.

Hvad skal man mene om det? At netop Schäuble, super-europæeren og bankernes mand og Trojkaens nedskæringsfortaler, pludselig skulle have åbnet sit hjerte for disse staters udvikling? Allerede Henrik IV forsvarede det synspunkt, at, for den gode sags skyld behøvede ikke alle at være motiveret ud fra de højeste idealer; for at opnå målet kræves der hos mange også en brændende kittel. For Schäuble ved: uden Schengen ingen euro, og

uden euro intet EU mere. Når der ikke er solidaritet i EU, så hellere give afkald på pres, der ville gøre nederlaget for Lissabontraktatens EU endnu tydeligere, og i stedet hellere satse på frivillige. Rammerne for muligheden for et sådant skift har Xi Jinping imidlertid skabt gennem sin banebrydende rejse i den shia- og sunnimuslimske trosretnings mest folkerige lande. Før han påbegyndte sin rejse, offentliggjorde det kinesiske Udenrigsministerium en artikel om Kinas politik over for den arabiske verden, der udtrykkeligt tager udgangspunkt i det to tusind år gamle venskabsforhold mellem Kina og de arabiske stater fra tiden med den antikke Silkevej som basis for en ny model for samarbejde for gensidig fremgang. Xi Jinping understregede de samme principper i sin tale til den Arabiske Liga i Kairo, hvor han fremhævede dialogen som metode til konfliktløsning og desuden appellerede til at respektere denne regions folks beslutninger, i stedet for at påtvinge løsninger udefra. Problemerne kan kun løses, sagde han, hvis de indfødte borgeres lykke befordres.

Ud over dusinvis af aftaler med de tre stater, Xi Jinping besøgte, til en værdi af omkring 55 mia. dollar (!) inden for områder som infrastruktur, transport, energi, højteknologi osv. som elementer i opbygningen af den Nye Silkevej (»Ét bælte, én vej«), præsenterede den kinesiske præsident desuden det fuldkomne nye koncept for internationale relationer, som Xi Jinpings Kina er fortaler for.

Forud for sin ankomst til de pågældende lande skrev Xi en artikel, der blev offentliggjort i aviserne, hvor han henviste til de bedste traditioner i de pågældende landes kultur, som f.eks. udvekslingen mellem Handynastiet for 2000 år siden med Alexandria i Egypten og samarbejdet mellem Zhou Enlai og præsident Gamal Abdel Nasser under Bandungkonferencen i kampen mod kolonialisme og enehærdomme. I sin artikel i en iransk avis fremhævede han den venskabelige modtagelse af kinesiske ge-

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Michelle Rasmussen; Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

sandter under Han-, Song- og Tang-dynastiet, og ligeledes den persiske digter Saadis uforglemmelige rejse til Kashgar. En kommentar i den ægyptiske avis *Al Ahram* af Mohamed Fayez Farahat gør det tydeligt, at man i disse lande har forstået den helt nye kvalitet ved den Nye Silkevejspolitik. Det er et af de største og vigtigste projekter, der nogensinde er blevet foreslået i menneskehedens historie, skriver han, og i modsætning til andre projekter, som Vesten har foreslået, og som er løbet ud i sandet eller har ført til en omfordeling til fordel for de udviklede stater – samt alle vestlige, totalt mislykkede forsøg på at indføre demokrati gennem import – er den kinesiske politik rettet mod den størst mulige integration af alle regionerne. Den er altså ikke rettet mod geopolitik, men tilsigter økonomisk udvikling i de samarbejdende stater og stiller også den nødvendige finansiering til rådighed. Derfor har den Nye Silkevej også meget hurtigt fundet deltagere til samarbejdet fra 60 nationer.

Det inkluderende win-win-samarbejde mellem alle Jordens nationer, som Kina har foreslået, på basis af den absolutte respekt for alle staters suverænitet og den politiske, sociale og økonomiske model, som de har valgt, og det fælles samarbejde om højteknologi og kulturelt samarbejde med henvisning til den pågældende, anden kulturs højdepunkter, præsenterer en revolutionerende model for menneskehedens samarbejde, der udelukker krig som middel til konfliktløsning.

Dette nye koncept for relationer mellem nationerne er en virkeliggørelse af det samme, højere plan som i *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald, der kom til udtryk i Nicolaus af Cusas skrift *De Pace Fidei*, som han skrev som respons til Konstantinopels fald i 1453. Det er ideen om, at der i skabelsesordenen findes et højere niveau og en højere sandhed, hvor modsætninger kan overvindes. Denne tankegang er også til stede i den konfucianske filosofi i Kina i form af »Himlens Mandat«, alt imens den i den europæiske, humanistiske filosofi er udtrykt i ideen om naturret, som er ideen om, at der findes naturlove (universelle love), der sluttelig også er virksomme i menneskehedens anliggender, og som mennesker må holde sig til, hvis de ønsker at eksistere på længere sigt.

Den kinesiske model virkeliggør en overvindelse af geopolitik, som var hovedårsagen til to verdenskrige i det 20. århundrede, og nu er hovedårsag til faren for en tredje, denne gang sidste verdenskrig, for den vil blive atomar. Schäuble har ret, når han siger, at tiden er ved at løbe fra os – men ikke kun med hensyn til flygtningekrisen, sammenholdet i EU og Merkelregeringens fortsatte beståen. William White, formand for OECD's bedømmelseskomite og tidligere cheføkonom i Den internationale Betalingsbank, BIS, har netop i et interview til *Daily Telegraph* dramatisk advaret om, at den gæld, der er akkumuleret i løbet af de seneste otte år, nu har nået et sådant niveau, at den hverken bliver afdraget eller nogensinde vil blive tilbagebetalt. Og det bliver meget ubehageligt for de mennesker, der fejlagtigt tror, de ejer værdipapirer, der er noget værd. Det eneste spørgsmål er nu, siger han, om denne gæld vil blive afskrevet på reglementeret vis, eller forsvinde på en kaotisk måde.

Det ved Schäuble som finansminister selvfølgelig. Hvis han virkelig mener det alvorligt med Marshallplanen for Sydvestasien og Afrika, så må han omgående indlede indførelsen af Glass/Steagall-bankopdelings-systemet i hele Europa, som den eneste model for gennemførelse af en reglementeret afskrivning af bankernes giftige værdipapirer, og i stedet for kasinoøkonomien etablere et kreditsystem til opbygning af realøkonomien i Sydvestasien og Afrika, såvel som i Tyskland og Europa. Det er den prøve, der skal bevise, om forvandlingen fra Saul til Paulus er ægte.

Den kinesiske premierminister Li Keqiang har netop talt i telefon med kansler Angela Merkel, og iflg. det kinesiske presseagentur *Xinhua* har begge parter bekræftet deres intention om at samarbejde om forsøget på at løse den syriske, humanitære krise. Kina strækker hånden ud, og vi må nu gribe den, hvis vi atter vil indgyde folk i Tyskland tillid, og give mennesker i Sydvestasien og Afrika en eksistens og en fremtid.

